

# MU

## For Play Shaping Sexuality

7 oktober – 13 november 2016

Seks en design hebben een lange geschiedenis: de oudste dildo ooit gevonden dateert van 28.000 jaar geleden. Maar veel belangrijker dan de attributen is de vormgeving van de ervaring. De menselijke seksualiteit krijgt vorm in verhalen en beelden die veranderen door de eeuwen heen. In het door porno en commercie gedomineerde erotische landschap van vandaag missen tentoonstellersmakers Sanne Muiser en Tom Loois vaak het plezier en de inventiviteit die seks zo leuk maken. Dus vroegen ze ruim 30 kunstenaars en vormgevers om alternatieve visies: speelser, kwetsbaarder, origineler. Het prikkelende resultaat *For Play* is van 7 oktober tot 13 november te zien in MU.



### PERSBERICHT

---

#### Opening

Vrijdag 7 oktober 2016  
vanaf 20.00 uur

#### Expositie

7 oktober – 13 november 2016

#### Specials

TIJDENS DDW

Opening, performances en meer.

Voor het laatste nieuws en updates bezoek onze [website](#).

 **dutch design  
week eindhoven**  
22 - 30 Oct. 2016

BEELD:  
Studio Plus

For Play is opgebouwd rond de thema's lijfelijkheid en verbeelding. De omgang met het lichaam krijgt onder andere vorm in werken die de vergankelijkheid tonen, zoals het tedere *Geliefden* van Marrie Bot of het meer confronterende *Transience* dat Pleun van Dijk op verzoek van de curatoren maakte. Wanneer de ouderdom met gebreken komt, is er *Love Assist*, een lijn van hulpmiddelen ontworpen door Glenn da Silva, die gelooft dat mensen op hogere leeftijd alleen minder seks hebben omdat het praktisch allemaal minder makkelijk gaat.

Aftakeling kan een bron van schaamte zijn, maar waarom praten veel mensen überhaupt niet zo makkelijk over hun seksuele ervaring? Waarom laten we onze lusten zelden de vrije loop in het openbaar? Volgens socioloog Norbert Elias is dat het gevolg van een geleidelijk proces van beschaving. In *Het Civilisatieproces* beschrijft hij hoe mensen zich sinds de Middeleeuwen rationeler zijn gaan gedragen en zich op allerlei gebieden meer gingen beheersen. Eten met mes en vork, niet in je neus peuteren of urineren in het openbaar, je dagelijks wassen. Seks is steeds meer een privéaangelegenheid geworden, bedoeld voor in de slaapkamer, en lichamelijk verlangen iets om je voor te schamen.

In de 19e eeuw ontstaat zo het idee dat kinderen maar beter onwetend kunnen blijven over seksuele zaken. Ondanks de seksuele revolutie van de jaren 60 en 70 van de vorige eeuw houden veel ouders en opvoeders vast aan de 'kinderlijke onschuld'. Barbie heeft nog steeds geen vagina of tepels en Ken gaat als eunuch door het leven. In antwoord op deze censuur maakte Janne Schimmel het werk *Parts to Play With*. De kleipoppen met een heel arsenaal aan lichaamsdelen die andere poppen moeten missen, doen denken aan de 'verlangen-machines' uit *Anti-Oedipus* van Gilles Deleuze en Félix Guattari. Ze keren zich hierin tegen de regulering van het verlangen. Liefst zien ze de wereld als een 'lichaam zonder organen' waarin de verlangen-machines in steeds wisselende combinaties met elkaar verbonden zijn om de stroom van verlangen voort te zetten, vrij van repressie.

Het onderdrukken van verlangens speelt mee in Digna Kosse's *Minimal Dress* en treedt nadrukkelijk naar voren in *Caged* van Bart Hess dat ons confronteert met blinde impulsen die ternauwernood onder controle worden gehouden. In *Hiding from Humanity* schrijft filosofe Martha Nussbaum dat schaamte in eerste instantie voortkomt uit het besef niet volkomen te zijn, geen controle te hebben. Schaamte voor onze imperfecties wordt versterkt door de neiging van de samenleving om mensen en groepen te stigmatiseren die niet 'normaal' zijn. De gevolgen voor onze

### Over MU

*MU is een avontuurlijke gids in de buitenwijken van de hedendaagse kunst van nu en straks voor een breed en jong publiek. MU laat hybride talenten ontkiemen. MU is een open en dynamische instelling, die op Strijp S exposities maakt. Het programma van MU ademt de 21ste-eeuwse praktijk van creatieve multidisciplinaire samenwerking.*

verhouding tot het lichaam en seksualiteit kunnen tragisch zijn. In *I Converse Silently* van Dorota Radzimirska treedt de schaamte op als een bijna dodelijke verwonding die vraagt om liefdevolle begeleiding en revalidatie om het verloren zelfvertrouwen te herwinnen.

Arnoud Holleman gaat de schaamte voorbij. Hij tekent prachtige piemels maar het is de titel *Family and Friends* die het werk zijn diepgang geeft. Inderdaad, ze komen in soorten en maten. Tegelijkertijd is zo'n intieme kennis van het geslacht van de ander normaal gesproken voorbehouden aan minnaars. Veel mensen zijn niet eens zo vertrouwd met hun eigen lijf, zoals Michelle Degens terecht opmerkt. Haar *Vulva Versa* geeft het antwoord op de vraag of je vagina wel normaal is: variatie is de enige norm die de natuur kent.

Artsen als Magnus Hirschfeld en Richard von Krafft-Ebing zagen eind 19e, begin 20e eeuw 'afwijkende' seksuele handelingen – die niet gericht zijn op voortplanting – niet langer als zonden of misdrijven maar als tekenen van een 'perverse' seksualiteit die behandeld kan worden. Heteroseksualiteit (overmatig verlangen naar seks met iemand van het andere geslacht) was net zo afwijkend als homoseksualiteit, biseksualiteit, exhibitionisme, voyeurisme, fetisjisme, sadisme of masochisme. Langzaam won de opvatting terrein dat seksuele voorkeuren geen ziektebeeld zijn maar onderdeel van iemands identiteit: je bent wie, of wat, je begeert.

Ondertussen maakt het idee van een vaststaande seksuele identiteit weer plaats voor het besef dat verlangens en lust niet constant zijn. Ze kunnen afhangen van de mensen die we ontmoeten, van de omstandigheden in ons leven, van veranderingen in het lichaam. We zijn alsnog verlangen-machines in een 'lichaam zonder organen'. Het omarmen van de diversiteit is het tweede thema van *For Play, Shaping Sexuality*: de verbeelding die het gebied verkent tussen het verlangen en de daad, die de ruimte oprekt, overbrugt en vult met nieuwe varianten.

De tentoonstelling opent met *Mechanische Balts*, een installatie van Joost Gehem en Tiddo Bakker geïnspireerd op de zogenaamde lek: een plaats waar dieren samenkomen voor hun paringsdans. De lek en het rituele karakter van de paringsdans bieden een mooi alternatief voor het swipen op Tinder of Grinder. De vegende vinger wordt in Dani Ploegers *Fetish* vervangen door een likkende tong. Het werk zegt evenveel over de fascinatie met de online wereld als over de verleidelijke vormgeving van onze gadgets.

For Play geeft ruim baan aan Homo Ludens oftewel de Spelende Mens. Jolene Carliers sexmachine *Finding Pleasureland* is geïnspireerd op het Fisher-Price *Activity Center* en Jan Pieter Kaptein gebruikt de slaapkamer als decor voor *Fort Folly*, een installatie met levensgrote objecten waar bezoekers hun fantasie op los kunnen laten. Margriet Craens en Lucas Maassen nemen meubels als metafoor voor menselijke relaties. *Let's Stick Together* bestaat uit stellen van samengebonden kasten – twee individuen, elk met hun eigen lades en deurtjes, die een nieuw evenwicht hebben gevonden van verbondenheid en wederzijdse afhankelijkheid.

Verlangen en macht komen aan bod in performances die te zien zijn tijdens de Dutch Design Week. In *For I am Dinosaur Gazelle* onderzoekt Imke Zeinstra haar positie als vrouw ten opzichte van mannen, het publiek en de kunstwereld en Merel Stolker verhoudt zich met *Him* tot een kunstobject in de vorm van een manshoge dildo.

Sinds het stenen tijdperk is er overigens niet zo gek veel toegevoegd aan de dildo. Bluetooth en een trilfunctie, dat is het wel. Maar het masturbatiepak *Oh so solo* van Maud van der Linden en de *Metamorfosis* van Bastiaan Buijs zouden wel eens echte aanwinsten kunnen zijn in het spel met jezelf, net als *Wat je zegt ben je zelf* van Janne Schimmel, dat heel sensueel is zonder dat het op opwinding of klaarkomen is gericht. Hetzelfde geldt voor Harm Rensinks *Foot Spa*, een op Japanse tradities en rituelen geïnspireerde ruimte waar je je voeten een zoutbad geeft en je je hoofd leegmaakt als het duizelt van alle indrukken in MU.

De tentoonstelling wordt toegelicht in de *Charlie Yogurt's Associative Audio Tour* die Jason Page samenstelde uit skypegesprekken met de makers. De tour vervaagt de grens tussen publiek en privé en daagt de toeschouwer uit om deelnemer te worden. En voor wie er echt niet genoeg van kan krijgen, is er huiswerk van de Seksrabbijn des Vaderlands (Arnon Grunberg): *do try this at home!*

**PARTICIPATING ARTISTS** – Morehshin Allahyari, Marijke Annema, Gigi Barker, Anton Beeke, Marrie Bot, Bastiaan Buys, Jolene Carlier, Margriet Craens & Lucas Maassen, Michèle Degen, Pleun van Dijk, Joost Gehem & Tiddo Bakker, Arnon Grunberg, Bart Hess, HeyHeydeHaas, Arnoud Holleman, Heidi Hörsturz, INE & SANNE, Jan-Pieter Kaptein, Martijn Koomen, Digna Kosse, Annabel Kranendonk, Maud van der Linden, Lucas Neumann, Jason Page, Dani Ploeger, Dorota Radzimirska, Babeth Rammelt, Harm Rensink, Janne Schimmel, Glenn da Silva, Merel Stolker, T.R.A.S.H., Frank Verkade, Friso Wiersma, Hozan Zangana and Imke Zienstra.

#### **Noot voor de redactie**

Voor meer informatie, digitaal beeldmateriaal en interviews, kunt u mailen of bellen met Misha Hofman: [misha@mu.nl](mailto:misha@mu.nl), +31 (0) 40 296 1663